

1 HET HUIS VAN DE RECHTER

door Bram Stoker

Toen het tijdstip van zijn examen naderde, besloot Malcolm Malcolmson ergens heen te gaan om in zijn dooie eentje te kunnen studeren. Hij dachtte de attracties van een badplaats en hij voelde er evenmin iets voor zich op het platteland af te zonderen, omdat hij de charmes daarvan uit ervaring kende, en dus besloot hij het één of andere pretentieloze stadje op te zoeken waar niets zijn aandacht zou kunnen afleiden.

Hij onthield zich ervan advies te vragen aan zijn vrienden, want hij beredeneerde dat zij hem stuk voor stuk een plaatsje zouden aanbevelen dat zij reeds kenden en waar zij dus reeds kennissen bezaten. Omdat Malcolmson juist vrienden wilde ontlopen, wenste hij ook niet opgescheept te worden met de attenties van vrienden van zijn vrienden en dus besloot hij zelf naar zo'n plaatsje uit te kijken. Hij pakte wat kleren en alle boeken die hij nodig had, in zijn koffer en nam een kaartje naar de eerste de beste plaats in het spoorboekje die hij niet kende.

Toen hij na drie uur reizen in Benchurch uitstapte, had hij het tevreden gevoel dat hij zijn sporen zo goed had uitgewist dat hij nu zeker kon zijn in alle rust en vrede gelegenheid te krijgen zijn studies voort te zetten. Hij ging regelrecht naar de enige herberg die het slaperige plaatsje rijk was, en nam er zijn intrek voor die nacht.

Benchurch was een marktplaatsje en eens in de drie weken was het stadje buitensporig druk, maar voor de rest van die eenentwintig dagen was het zo aantrekkelijk als een woestijn. De dag na zijn aankomst keek Malcolmson eens rond om kamers te vinden die nóg meer afgezonderd lagen dan die welke een zo rustige herberg als 'The Good Traveller' kon bieden. Er was slechts één plaats waarnaar zijn voorkeur uitging, en deze plaats beantwoordde ongetwijfeld aan de wildste opvattingen die hij maar kon hebben over het begrip 'rust'; in feite was 'rust' niet helemaal het juiste woord dat op het door hem gevonden huis toegepast kon worden - 'troosteloosheid' was de enige uitdrukking die enigszins een juist beeld kon geven van de verlatenheid van de woning. Het was een oud, massief gebouwd huis uit de tijd van Jacobus 1, met zware frontons en vensters die ongewoon smal waren en hoger boven de grond dan bij dergelijke huizen gebruikelijk is. Het was omgeven met een hoge, massieve, stenen muur. Bij nadér onderzoek leek het inderdaad meer op een versterkte vesting dan op een gewoon woonhuis. Maar al die dingen konden Malcolmson slechts vergenoegen. 'Dit is precies de plek, die ik gezocht heb,' dacht hij, 'en als ik kans krijg het huis te huren, zal ik heel gelukkig zijn.' Zijn vreugde werd nog vergroot toen hij zich realiseerde dat het momenteel ongetwijfeld niet bewoond werd.

Aan het postkantoor deelde men hem de naam van de makelaar mede. De man was vreemd verrast toen hij het

verzoek ontving een gedeelte van het huis te mogen huren. Mr. Carnford, de plaatselijke advocaat en makelaar, was een vriendelijke, oude heer. Hij bekende openlijk erg verheugd te zijn dat iemand in het huis wilde wonen.

‘Om u de waarheid te zeggen,’ zei hij, ‘zou ik al heel gelukkig zijn, natuurlijk mede namens de eigenaars, als ik iemand het huis voor een paar jaar gratis ter beschikking kon stellen - al was het alleen maar om de bevolking hier ter plaatse eraan te doen wennen dat het bewoond wordt. Het heeft zo lang leeg gestaan dat er een of ander absurd bijgeloof over dat huis is ontstaan en dat kan het beste ontzenuwd worden wanneer iemand er gaat wonen, al was het alleen maar,’ voegde hij eraan toe, met een sluwe blik op Malcolmson, ‘een geleerde zoals u die een tijdje rust wil hebben.’

Malcolmson achtte het niet nodig de makelaar verdere vragen te stellen over het ‘absurde bijgeloof; hij wist dat hij over dat onderwerp ook vanuit een andere hoek inlichtingen kon krijgen als hij die verlangde. Hij betaalde drie maanden huur, ontving een kwitantie en de naam van een oude vrouw die waarschijnlijk de ‘boel’ voor hem zou willen schoonhouden, en maakte dat hij wegkwam, met de sleutel in zijn zak. Toen ging hij naar de eigenaresse van de herberg, een opgewekt en heel vriendelijk mens, en vroeg haar raad over zaken als levensmiddelen en andere voorraden die hij waarschijnlijk nodig zou hebben.